

[Jensen-Aale.]

Krisetid, vi gennemlever, tages hos de Mennesker, som har de store Indkomster og de store Formuer. Jeg vil henstille, at det ærede Medlem her udtaler sin Villighed til at medvirke til, at Erhvervene kommer til at bære Byrderne i den Udstrækning, hvori de er stærke nok dertil, saaledes at de stærke bærer de store Byrder, og de smaa saa vidt muligt bliver fri, og hvis nogen trænger til Støtte, bør man fra de store Formueindkomstets Side være villig til at yde dem Støtte.

Med disse Ord skal jeg paa ny anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme, og jeg anmoder om, at det Udvalg, der bliver nedsat, fremmer Udvalgsarbejdet med en saadan Fart, at Lovforslaget kan blive gennemført inden Paaske.

Jensen Christensen: Jeg har nogle enkelte Bemærkninger at gøre til det ærede 10de Medlem for 2den Kreds (Lange), der udtalte, at den Kritik af Administrationen, jeg havde fremført, kunde han i og for sig nok deltage i, men paa den anden Side maatte man huske paa, at der skulde være Tid til at udføre det nødvendige Arbejde paa forsvarlig Maade. Den højtærede Landbrugsminister var inde paa de samme Tanker. Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at min Kritik af den langsomme Administrationsgang ønskes absolut opfattet som en meget velvillig Kritik, der paa ingen Maade gaar ud paa, at de, der har haft med Sagerne at gøre, ikke har arbejdet tilstrækkelig hurtigt og med al den Arbejdsevne, de er i Besiddelse af. Det er mit Indtryk, at det har de gjort. Men Opgaven er saa stor og omfattende og Sagernes Antal saa stort, at det, der er Spørgsmaal om, er ikke, om man skal jage stærkere paa og sige: I skal gøre jeres Arbejde hurtigere, uanset om I jasker eller ej. Men Spørgsmaalet er, om man ikke kunde fordele Arbejdet paa en noget anden Maade, saa at man f. Eks. lod alle Tingbogssager behandle af selve Saneringsudvalgene, som man gjorde med Hensyn til Akkordudvalgene, idet Saneringsudvalgene jo alligevel skal fremskaffe alle Pantedokumenterne for det Prioritetsomraade, inden for hvilket Saneringslaanene skal have deres Plads, kvittere til Aflysning i Tingbogen, og saa videre. Men om det er nødvendigt at sende Sagerne en Omgang ind til København, før Tinglysningen foregaar derude, er det Spørgsmaal, jeg ønsker vi skulde snakke lidt om i et Udvalg, fordi jeg tror, at der her kunde ske en Simplifi-

cering ved, at samtlige Saneringsudvalg overtog det Stykke Arbejde, der her skal gøres, hvert inden for sit Omraade, i Stedet for at Sagerne nu skal samles, hvorved der forsaarsages en Forsinkelse, som jeg mener kunde undgaas. Det er altsaa et rent Administrationsspørgsmaal, her er Tale om, et Spørgsmaal, som vi maa søge at komme til Klarhed over, og ikke en Kritik af, at de, der har haft med Arbejdet at gøre, ikke har brugt deres personlige Arbejdskraft tilstrækkelig energisk, eller noget som helst i den Retning.

Jeg maa dernæst gøre en Bemærkning i Anledning af det Spørgsmaal, der blev rejst af det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Oluf Johansen), og som jeg søgte at undgaa at komme ind paa, fordi vi har talt vidt og bredt om det i Fjor, Spørgsmaalet om det forsvarlige i at søge at bøde paa Landbrugets Vanskeligheder i Almindelighed ved at yde Rentetilskud inden for et Prioritetsomraade, f. Eks. som det var foreslaet i Fjor, fra 85 til 100 pCt., og betragte dette som en nyttig Handling over for Landbruget som Helhed. Der staar jo nu i § 15: „Enhver Ejer af en Landbrugsejendom o. s. v.“ Der er dog en Forskel her — og det vil jeg gerne sige baade til det ærede 4de Medlem for 2den Kreds, det ærede 1ste tingvalgte Medlem (Jensen-Aale) og til den højtærede Landbrugsminister —, nemlig den, at de, der søger Saneringslaan, skal have en Gæld, før de søger Saneringslaan, der ligger ud over 110 pCt., altsaa praktisk talt være i Vanskeligheder, medens dette at yde Rentetilskud inden for et Prioritetsomraade af 85—100 pCt. rejser det Spørgsmaal, om unge da kan komme i Besiddelse af en Landbrugsejendom til en Pris, der ligger inden for den Værdi, som man her vil yde Rentetilskud til. I det Øjeblik man siger, at dette er ganske udelukket, kan det ikke betragtes som værende en Handling, hvorpaa man kan bygge Landbrugets Fremtid, fordi ingen ung ved Ejerskifte kan komme i Besiddelse af en Ejendom til en Værdi, der ligger inden for det Prioritetsomraade, som man her vil give Rentetilskud til, og de, der besidder Ejendommene, som Regel maa betragtes som Folk, der lettere kan svare deres Forpligtelser inden for den samme Gældsgrænse, end de kan, der skal i Gang med en Ejendom. Vi ved jo alle sammen, at naar Talen er om Oprettelse af Statshusmandsbrug, er det i Virkeligheden ikke Jorden, der koster Hovedparten af Pengene — inden for et normalt Husmandsbrug er det i alle Tilfælde Bygningerne, der er det altoverskyggende med Hensyn til Anskaffelsessummen —, og